

Langs het Hazegras

■ Het Hazegras was in de tweede helft van de jaren 1800 een belangrijke wijk. Door de nabijheid van de handelsdokken, het station, de kazerne en de vele herbergen en hotels was het uitgegroeid tot een van de meest bloeiende wijken van Oostende.

De sierlijke burgerhuizen met trapgevels gaven de wijk een bijzonder uitzicht. De eerste dagjestoeristen die uit het station gewandeld kwamen, vergaapten zich aan de sierlijke gevelrij van de Smet de Naeyerlaan en het mooie Stationsplein, dat later het Ernest Feysplein genoemd zou worden.

Pleziertreinen

Als men de prentkaarten van rond 1900 bekijkt, dan ziet men dat het Stationsplein een bloemenperk had. In de zomer stond er een muziekkiosk. De fanfares die uit de pleziertreinen stapten, konden meteen enkele muziekstukken ten gehore brengen. Verder had men de OLV-Kerk, die door de Oostendenaars zelf de kerk van 't Hazegras werd genoemd. De kerk kwam in het begin van de jaren 1900 lager dan de baan te liggen omdat de Smet de Naeyerlaan herlegd werd voor de verbinding met de Graaf de Smet de Naeybrug. De brug moest immers een vaart, spoorlijnen en een sluis overspannen. Voortaan lag de kerk een zestal treden lager dan de baan. Veel mensen waren toenertijd van mening dat de kerk gezakt was, maar daar is niets van aan. Van de kerk van het Hazegras resten ons honderd jaar later

Het Stationsplein met bloemenperk, kiosk en kerk. (1920)

Het Stationsplein met tramhuisje en de Smet de Naeyerlaan (1905)

niets meer dan postkaarten.

Tramhuisje afgebroken

De kerk is weg, de huizen met trapgevels zijn afgebroken en de tram rijdt er niet meer. Daardoor werd ook het tramhuisje afgebroken en in de Graaf de Smet de Naeyerlaan zelf werden de tramsporen uitgebroken. Ook het wachtlokaal voor het trampersoneel (het eerste of tweede gebouw

op de prentkaart) bestaat niet meer. De koetsiers, de eerste taxi's en de velocommissarissen behoren voor de wijk Hazegras tot een heel ver verleden.

Zeemeermin

Het politiebureau met zijn mooie zeemeermin als windwijzer is al vele jaren afgebroken en andere gebouwen kwamen er in de plaats. Oude

Oostendenaars denken nog met veel nostalgie aan het Hazegras ook wel een wijk van vele volkscafés, danszalen en kroegen met meisjes van plezier. Als we hier over nostalgie schrijven, denken we ook nog even aan de grote Vlaamse letterkundige Marnix Gijzen, die eens een novelle over een stukje Oostende schreef met als titel *Nostalgie naar het Hazegras*.